

le sees ja küsis: mitmemast roost sa olled?

Kuendamast, wastas soldat worsti sües.

Kas sa rüggemendi peälifussi tunned?

Ja-ah, olli wastus.

Tunned sa ka funningast, mantelt lahti lües, küsis funningas.

Jah, wastas kohkund soldat. Teie ollete isfi. Hoidke mo worst käes, ma munserdan.

Siggadel lusfikas.

Mõisa-wannem, kes hommiko warra duet möda kõndis, tahtis ommeti teada sada, miks sead ni hirmsaste kiunuwad ja winguwad. Temma läks karja-aea jüre ja näggi, sead kiskufid ühte teist künna kallal, hõbbe-lusfikas olli neil söma sees ees, mis perre-emmanda holetuse läbbi sömaga olli wäljatodud. Emmand tulli ka isfi senna ja söimas innetomaid ellajaid. Oi, oi! ütles Herra, sul polle ühtegi õigust neid söimata; agga neil on õigus pahhased olla: sest, neid on paljo, agga sa polle neile mitte ennam kui ühhe ainsa lusfika andnud.